

PETROVÁCZ ISTVÁN

BARÁTOMNAK

*Elnézem kis fiad, erős, vidám,
egészséges; mint pompázó, kemény-
hajjú, érett gyümölcs, mosolyg reám.
Kis vasgyúró, — maholnap már legény —
Ügyes, hajlékony, mint a fűzfaág,
s merészebbet kívánni sem lehet,
— s magán visel egy csúf szépséghibát:
hírből se ismeri az életet.*

*Bálványozod; mit éhe csak kíván,
mackó, vasút, hajó, — mind megveszed.
S ha néha kérdezi ebéd után:
„Apu, milyen játékos volt neked?
Nem mondtad még... Te soha nem mesélsz...”
„— Akkor másképp volt... volt, de vége van.
Ne tudd te meg, mily kínos volt, nehéz,
a te jövőd már biztos, gondtalan...”*

*Jövője biztos. Mégis, nézz körül,
ezer barát közt ellen is lapul.
Ha köztünk rést, hibát talál, örül,
reménykedik, hogy visszatér a múlt.
S ott túl a réten durva csorda kész,
hogy összezúzza drága terveink...
Ne tudja meg, hogy kínos volt, nehéz?
Hagyja, hogy gúzsba kössenek megint?*

*Hadd tudja meg, hogy apja mélyben élt,
honnán nehéz az út a hegyre föl.
Szeresse azt, ki védi életét,
s utálja meg, ki életére tör.
— Mert tettekész és harcos nem lehet,
kit gyűlölet parázsa nem hevít.
Ne kényeztesd, — acélozd gyermeked,
hogy hozzánk tudja mérni lépteit.*